

Săgetătorul

Nr. 956 ■ 1-7 martie 2016 ■ Pagini culturale ale cotidianului „Argeșul”

„Pariem pe bingo ca să susținem cultura!”

Convorbire cu dl. NICOLAE CREȚU, directorul Casei de Cultură a Sindicatelor Pitești

Masivă, distingându-se între clădirile care alcătuiesc arhitectura orașului, amintind mai degrabă de viziunea culturală a „trecutului recent”, Casa de Cultură a Sindicatelor participă în mod autonom și discret la viața culturală a municipiului. Gazda cea mai generoasă a spectacolelor de anvergură, apreciată de unii pentru consecvența cu care aduce în oraș mari artiști, criticată de alții vehement, pentru că e asimilată rapid și peiorativ cu activitatea subculturală pe care o găzduiește dezinvolt în plin centru al orașului, CCS rămâne o instituție cu potențial, de care piteștenii se pot bucura și de care pot beneficia, mai ales într-un viitor-performant-oraș-cultural. Deocamdată, subcultura aduce bani, iar cultura nu vinde! Cultural, poate și moral, CCS este subiectul unor discuții controversate, dar istoric, juridic, după cum spune proverbul: „alea jacta est”. Cum se poate realiza un dialog mai bun între autoritățile locale și CCS, cum se poate diversifica oferta instituției și cum pot fi determinați piteștenii să nu o mai perceapă ca pe o structură ermetică, ne va arăta viitorul... (nu știm însă, deocamdată, cine se ocupă de el!).

- D-le director, pentru cititorii acestui supliment cultural vă rugăm să ne spuneți care este în prezent statutul juridic al instituției, cui se subordonează ea și cum supravețuiește financiar?

- CCS se autofinanțează. De-asta avem destule probleme cu noi înșine și cu toți ceilalți din oraș. Nu primește niciun leu de nicăieri. Toți banii pe care-i cheltuim în CCS provin din închirieri și din spectacole. Închirieri de spații mai mici, care erau oricum disponibile, și sala cea mare de la intrare închiriată pentru bingo. De-asta am avut atât de multe probleme de-a lungul anilor. E adevărat, fiind o casă de cultură parcă nu s-ar preta să fie aici bingo, dar având în vedere faptul că nimeni nu dă niciun leu, nimeni, nicio structură națională, niciun partid politic, absolut nimeni, CCS trebuie să supraviețuiască, trebuie să-și ducă menirea mai departe și să-și plătească și taxele, și impozitele, care sunt foarte mari, plus bani pentru salarii, bani pentru întreținere, reparații capitale etc. Trebuie foarte mulți bani. Pariem pe bingo ca să putem susține cultura.

- Funcționează Casa de Cultură a Sindicatelor după o strategie locală sau există o strategie de rețea națională pentru toate instituțiile de acest gen? Și care credeți că este în prezent rolul unei asemenea instituții?

- CCS Pitești face parte din ANCCSR, 52 de case. Este condusă de un director general/un secretar general și are un Consiliu de Administrație, General, cu câte un membru de la cele 4 confederații sindicale: CNSLR-Frăția, Cartel Alfa, CSDR și BNS. Consiliul Național al Caselor de Cultură este patronul tuturor caselor de cultură din România. Toate casele contribuie cu 5% din venituri la ANCCSR, acolo se creează un fond care, în limita sa, dorește să ajute celelalte case de cultură din orașele mai mici, unde posibilitatea financiară este mai redusă. De-asta s-a și creat această structură.

Din punct de vedere cultural, CCS are un rol extrem de important. Asta pentru faptul că am avut grijă ca domeniul principal de activitate să rămână cultura. Eu am o vorbă: iau bani de la viciu și dăm la cultură. Luăm banii de la bingo și printre altele îi băgăm în cultură. Avem la ora actuală credința că se face mai multă cultură decât se făcea înainte de revoluție. De 25 de ani am fost școlarizați aici mii și mii de oameni în aplicabilitatea calculatoarelor, prin banii CCS. Nu i-a costat nimic.

- Care este oferta instituției pe care o administrați, paleta de acțiuni culturale-educative? Predomină promovarea artei, a științei și

tehnicii, activitățile creative sau oferta de petrecere a timpului liber și de instruire? Și pentru ce categorii de vârstă?

- Aici își desfășoară activitatea ansamblul de dansuri populare, *Plaiuri argeșene*, care e de multă vreme al CCS, Corala Kiriac, 2 clase de dans modern, avem clase de canto, avem biblioteca deschisă permanent, și este pusă la punct din toate punctele de vedere, totul e computerizat, avem cenacul literar *Sind junior*, condus de dl Marin Ioniță, care își desfășoară activitatea în fiecare sâmbătă - suntem la al 15-lea volum de versuri și proză scurtă (*Antologie* - n.r.) editată de noi, pe banii noștri. Au fost aici tot felul de spectacole, de teatru, de muzică ușoară, populară, mai puțin, recunosc, manele. De ce? Acest gen de muzică se adresează unui anumit segment de populație și am avut probleme. S-a ținut și aici un spectacol, dar în urma lui a fost un dezastru. Nici nu avem voie să primim mai mulți spectatori decât prevede sala, 804 locuri, iar la un asemenea gen de spectacol e greu să limitezi publicul. Au fost atunci în sală peste 1500 -1600 de oameni, scaune rupte, mizerie... S-au urcat cu picioarele pe scaune, au strigat, au urlat, pe timpul d-lui Apostol. De atunci s-au interzis în C.A.

- Care este relația pe care o aveți cu autoritățile locale? A existat/există un contract de asociere între dvs. și Consiliul Local al Primăriei Pitești pentru eventuale activități culturale și evenimente de interes public?

- Pe plan local nu s-a putut realiza niciun fel de parteneriat, nici cu Primăria, nici cu Prefectura ori cu Consiliul Județean, nici cu altceva, pentru că nu s-a dorit acest lucru. Singurul lucru care s-a concretizat e faptul că Filarmonica își desfășoară activitatea aici. Și asta pentru că Primăria nu a avut ce să facă, nu a avut un spațiu al ei adecvat acestei activități. Altfel, nici această chestiune nu se

Nicolae Crețu

întâmpla. Primul contract a fost făcut pe vremea d-lui Dan Chivu, de fapt o înțelegere între CCS și primărie, dar contractul se face direct cu Filarmonica (ea fiind finanțată de primărie).

- De ce credeți că nu s-a dorit o colaborare mai strânsă, strategică, nu ar fi putut să iasă ceva mai bun pentru oraș? Nu a venit niciun fel de propunere în acest sens de la autorități sau ele n-au fost viabile?

- Nu au fost propuneri viabile, nu a fost nimic serios. Din partea primăriei s-a lansat prin presă, prin diverse surse, cum că ar vrea (doar) să preia CCS în proprietate. Credeam că mentalitatea aceasta a fost depășită odată cu revoluția, mai ales că CCS are un proprietar. Nu poți să te duci și să zici cuiva: eu vreau casa ta! Dl. Pendiuc a venit și a zis: eu vreau această casă de cultură! O vrea domnul primar, dar dacă se și poate! Am stat de vorbă și am constatat că nu se poate. Dânsul voia să preia CCS și să ne dea la schimb Casa Cărții și restul bani. Nu se poate, lucrul acesta nu se poate sub nicio formă. În primul rând pentru că patrimonial sindical nu e transmisibil, nu e de vânzare, nu se poate vinde.

- Foarte mulți piteșteni critică închirierea spațiului mare al sălii de la intrare și mai ales tipul de activitate pentru care închiriați. Credeți că aceasta a fost și continuă

Mărțișor

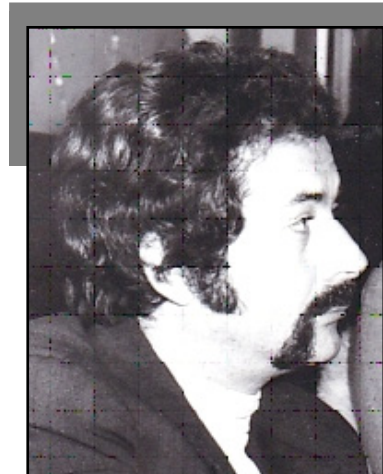
Iar a trecut clepsidra prin galeria rece,
Stă neaua-nghesuită sub albul ei veșmânt,
O ploaie liniștită ca printr-o sită trece
Și se așază clipa cu harul spre pământ.
De-atâta așteptare căldura crește-n aer
Dintr-un alai de raze pe aburi moi adus,
Înflorosc sălcii, cu puful smuls din caier
Catifelează zarea în pacea ei de sus.
Legenda toarce lin un fir de nea rămasă
Și-l răsuțește c-un rubiniu lujer de foc,
Leacuri de lumină peste lume lasă
Un mărțișor - cu irizări de-aprins noroc.
Lia RUSE

să fie soluția cea mai bună? Cine hotărăște/selectează, de fapt, închirierile?

- Noi avem un Consiliu de Administrație în care se hotărăsc toate! Toate problemele merg în C.A. și ei hotărăsc, se închiriază sau nu se închiriază! În ceea ce privește bingo, au venit în 1991 și s-a făcut un contract cu aplicabilitate începând cu 1992, pe perioada de 12 ani. A fost propunerea de atunci și nu am găsit altă soluție, că în alt caz CCS nu supraviețuia. Era închisă, dacă nu găseai o alternativă în finanțare. După 12 ani, când contractul a expirat, a trebuit să închiriem din nou (cu aceeași destinație), spațiul este foarte generos și nu aveam pentru el altă variantă. O propunere a mai venit din partea Camerei de Comerț și Industrie, care dorea să închirieze spațiul acela pentru diverse expoziții, dar plata era ocazională. Acele expoziții ar fi trebuit să fie naționale, dacă era o expoziție ar fi venit și bani, dacă nu ar fi fost, nu se încasa nimic, ori noi trebuia să plătim lunar taxe și impozite, salarii, întreținere... În 2005, la 31 decembrie, s-a terminat contractul cu acea societate (româno-spaniolă), în

Interviul realizat de
Magda GRIGORE

(continuare în pagina 10)

Inspirația cronică a unui inspirat roman (II)

Florentin Popescu relevă abilitatea lui Ion Puiu Stoicescu de a insera „momente și întâmplări ce

Evocări Ion PUIU STOICESCU (1941-2015)

își au farmecul și rostul lor în economia cărții pe canavaua acestui fir ce străbate de la un capăt la altul romanul... Sentimental, dar fără a-și pierde luciditatea de intelectual ajuns la senectute, personajul nu se opune nici plecării Simonei, «negustoreasa» (care este totodată și studentă și-și câștigă existența atât din comerțul amintit, cât și din serviciile de chelneriță într-un local), nici «hachișelor» acesteia. În pagini de un mare dramatism autorul descrie un gest disperat al actorului ajuns într-o situație limită: improvizarea unei licitații în care își scoate la vânzare

diplomele, medaliile, în fine toate argumentele «concrete» ale existenței lui de artist. Însă lumea rămâne indiferentă la tot și la toate, iar omul nostru sfârșește micul, tristul lui spectacol prin a face un atac de acord și a cădea într-o baltă de apă, de unde este cules și dus într-un spital de către o cunoștință. Recuperat după o vreme și grație unui prieten, ajunge la o casă a acestuia undeva prin Argeș, unde pe neașteptate îl vizitează Simona, tânăra despre care nu mai știa nimic. Finalul cărții vine printr-o răsturnare de situație: actorul fără o casă a lui, ori măcar una închipuită,

primește de la o mătușă a lui exact ce-i lipsea: un apartament în centrul Bucureștiului, unde va locui cu tânăra Simona, cu care de altfel va avea și un copil...”. Acțiunea romanului cu un titlu „exotic” „Kebada” se înscrie pe aceste coordonate existențiale animate de scene de viață concepute cu vâdit realism, întrucât - potrivit criticului literar - autorul, „având o bogată experiență de reporter de televiziune, își cunoaște bine personajele și tot atât de bun cunoscător se dovedește a fi și în ce privește mediile în care acestea sunt plasate, ticurile, stilul lor de viață și nu în cele din urmă limbajul lor - fie că este vorba de politicieni sau intelectuali aduși la o dezbateră într-un studio tv, fie de țărani din Argeș, care caută să înțeleagă dedesubturile și subtilitățile unor

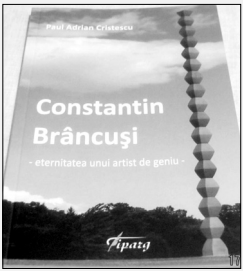
mișcări politice sau de natură economică petrecute după 1990. De aceea tablourile, scenele, momentele asupra cărora se oprește autorul par verosimile, având o accentuată amprentă de realitate”.

Florentin Popescu consemna, în finalul cronicii literare, că „prin tematică, dar și prin desfășurarea propriu-zisă a lui, romanul domnului Ion Puiu Stoicescu pare a demonstra mai vechea zisă a cronicarului, precum că bietul om este sub vremi și nu vremurile sub el. De aici și dramele, tensiunile, conflictele, indignarea personajelor. Fără a se manifesta public ori spectaculos, acestea își acceptă să-și trăiască destinul prin refugiul în interiorul sufletului, văzut ca singurul loc în care nu se vor mai întoarce niciodată...”.

Grigore CONSTANTINESCU

Lector

Constantin Brâncuși - eternitatea unui artist de geniu

La Curtea de Argeș, chiar de „Ziua Națională Brâncuși” (19 februarie 2016), am asistat la un debut editorial promițator. Tânărul psiholog, tehnoredactor și om de cultură Paul Adrian Cristescu, membru al Cenaclului Literar „Nicolae Velea”, și-a lansat prima sa carte „Constantin Brâncuși - eternitatea unui artist de geniu” (Editura Tiparg, Pitești, 2016). Tipărită pe hârtie lucioasă, de lux și frumos redactată, cu text aerisit și ilustrații alese, cartea beneficiază de corectura și prefața semnate de prof. Constantin Voiculescu, „cavalier al eleganței literare” și unul dintre veteranii condeieri din cetatea Domnească.

După cum ne-a explicat autorul, cartea s-a născut „din admirație pentru Brâncuși” și mai ales din curiozitatea de a-și da singur răspunsuri la întrebarea care îl frământă de multă vreme: „Ce l-a determinat pe Constantin Brâncuși să plece la Paris?” Astfel, autorul s-a documentat temeinic, a cercetat viața și activitatea marelui Constantin Brâncuși, a scris și a publicat în revista „Glasul Iubirii” un șir de articole pe care le-a adunat apoi în cartea prezentată. Așa cum apreciază Constantin Voiculescu în prefață, cartea „Constantin Brâncuși - eternitatea unui artist de geniu” te familiarizează cu opera vastă a marelui sculptor român, Adrian Cristescu insistând pe două coordonate: „crezul artistic al sculptorului și semnificațiile capodoperelor sale”. În primele capitole, autorul ne călăuzește pe firul evenimentelor din viața și activitatea tânărului Costache Brâncuși - anii copilăriei, anii de studii și călătoria cu peripeții spre Paris. Cartea continuă cu povestea „Rugăciunii” (semnificațiile divine), apoi „Sărutul” (geneza, semnificații profunde, variante); „Cumințenia Pământului” (descrieri și simbolistică), „Păsările Măiestre” (farmecul zborului), „Domnișoara Pogany” (geneza, creația cu trăsături semnificative). Urmează prezentarea Ansamblului Monumental „Calea Eroilor”, felul cum s-a ajuns la construcția ansamblului, povestea fiecărui monument (Masa tăcerii, Poarta sărutului, Coloana înfinită), valoarea lor inestimabilă pentru România și pentru cultura universală. Paul Adrian Cristescu încheie cartea cu un capitol inedit: „Brâncuși cel de pe urmă și totuși cel dintâi”. Autorul a selectat și inserat în carte numeroase aforisme, poate cele mai semnificative, din gândirea „profund filozofică” a „părintelui sculpturii moderne”. Cartea se deschide chiar cu un citat-ghid, afișat în atelierul artistului: „Să crezi ca un zeu, să poruncești ca un rege, să muncești ca un rob!” În postfață se încearcă identificarea legăturilor artistului cu divinitatea: „Brâncuși l-a iubit pe Dumnezeu! Țelul său suprem, de comuniune cu Dumnezeu, avea să fie atins odată cu ridicarea la cer a «Coloanei Infinită», o întrupare a infinitului din noi, redată printr-o succesiune nesfârșită de module ce par a nu avea nici început și nici... sfârșit”. Prin cartea sa, Adrian Cristescu își îndeamnă cititorii să pătrundă cu gândul, cu mintea și cu sufletul în esența lucrurilor, pentru a înțelege cu adevărat lumea creatoare a artistului, pornind pe firul vieții sale, spre a desluși tainele ce l-au făcut celebru.

Prof. Daniel DEJANU

Viața bate Poezia

Monopol pe singurătate

E o artă în a ști să prețuiești singurătatea. Mai ales pe cea din proprie inițiativă, necum pe cea cât de cât „naturală”, lumească adică, provocată de îndepărtarea de tine a semenilor (prietenii sau simpli inși din turma amorfă a societății în care ne osândește uneori să trăim, soarta), a cărei semnificație o poți descifra perfect și total numai îndurerându-te... Tăcerea expresivă căreia i te dăruiești, însingurarea, ca rezolvare elegantă și aparent curativă a existenței, cu toate problemele ei, ți se pare a fi o ultimă salvare a unei reverii absolute a ființei.

Suntem, fiecare, într-o mai mare sau mai mică proporție, făcuți pentru singurătate. Unora acest adevăr li se pare o absurditate, nu un apanaj al vieții rămase de trăit. Sau o altă față a unui orgoliu maladiv. Lăsați-mă singur și vă voi spune, într-o articulare perfectă a gândului, cât de frumoasă e lumea!, obișnuiesc să exclam în mine, ca o rugăciune, înainte de a mă așeza, ca-n fața unui altar, la masa de scris. Atunci - și numai atunci! - simt, împrumutând sentimentul de la păsări, cum e să ai aripi, sau, exersând soarta ghiocelilor, ce înseamnă să înflorești primăvara... Și astfel, în acele momente, când îmi trăiesc ca un diletant pierderea vieții, ca o deficiență a sorții sau ca o calamitate a lumii, mă simt vecin (doar de iubirea dintre noi despărțit) cu Dumnezeu. Ceea ce, la urma urmei, este și supremul ideal al oricărui muritor.

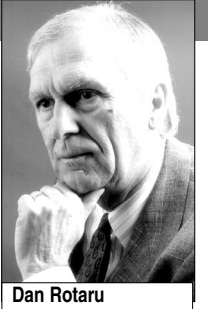
Am fost acuzat (cum am mai scris), uneori, de unii dintre cei care mă citesc, că fac *exces de singurătate*, că îmi termin fericirea exact când ar trebui s-o încep, și astfel nu mă pot salva întru totul din naufragiul lumii. Sunt obsedat de gândul că prospectând prea mult și prea des, ignorând sau, în cel mai fericit caz, sărind peste clipa prezentă, m-aș putea prăbuși sub entuziasme facile. Dintre toate stările, *singurătatea e cea mai puțin infestată de platinidini*. Sunt dominat până-n măduva inimii de bucuria singurătății, încât, cel puțin în această „trecere” a mea pe Pământ, lacrimile îmi par a fi un elogiu al ochilor. Sau al celor pentru care lumea este o fatalitate ce roade, până la exterminare, din propria-i viețuire. Dacă ar exista un zeu al singurătății, zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă m-aș închina lui și m-aș ruga să

înduplece lumea să mă suporte în continuare. Dacă e normală sau nu această apetență adâncă, nu măntrebați pe mine. Pentru că atât timp cât mai avem eternitate de umplut sau de consumat, nimic nu se mai pune la îndoială, niciunei atitudini sau opțiuni nu i se poate contesta rațiunea, decât poate dintr-o revoltă a vreunui nedreptățit de moarte... Uneori, numai gândindu-te la moarte, îți purifici supliciul de a trăi. Cu toate mizeriile, cu toate crispările, gândului și acțiunii, cu toate lepadările de sine. E drept că, numai trăindu-ți-o, îți poți anula, metodic, dar sigur, soarta. Relativismul acesteia ne face pe toți să ajungem să ne dorim absolutul, adică neantul... Dar nu ca o salvare, ci ca un simplu joc al lumii. Numai în singurătate pot scăpa de confuziile socotite până atunci a fi inerente renunțării. De aceea mă topec în ea, zi de zi, ca-ntr-o baie a spiritului, și-mi calculez, cu precizie vitală, apropierea de ceea ce voiam să fiu, anume

deținătorul monopolului ei... Pentru că, vai, te poți plictisi de oameni, te poți plictisi de tine, te poți plictisi de bine sau de tot.

De singurătate, niciodată! Ca și de Dumnezeu! Și astfel ea mi se pare a fi Dumnezeuul vieții și poeziei mele, a cărui absență o răzbun, îndurerat, scriind... Doar asta-mi mai rămâne a face ca oricine să mă poată pricepe mai bine și de aceea, total dăruindu-mă, *exersez poezia ca pe o religie* pe care înfloresc, transfigurându-mă, cuvintele... Cele de mai sus și cele ce-și așteaptă rândul să sape brazdă adâncă în sufletele dumneavoastră... Numai în singurătate dorința lor n-are nici început, nici sfârșit. Ci doar curgere... Și iluminare...

Dan ROTARU

Dan Rotaru

Filarmonica

Rock simfonic

Mihai Ștefănescu

Șlagăre din repertoriul trupelor Rolling Stones, Queen, Deep Purple, Led Zeppelin, Beatles și Kevin Costner&Modern West vor răsună, în această săptămână, pe scena Filarmonicii Pitești, sub bagheta dirijorului Mihai Ștefănescu. Concertul rock simfonic va avea loc joi, de la ora 19, la Casa de Cultură a Sindicatelor Pitești. Preț unic de

intrare, 20 lei. Abonamentele rămân valabile.

Dirijorul de cor și de orchestră Mihai Ștefănescu s-a afirmat atât pe scena națională, cât și pe cea internațională, mai ales prin reînființarea, în 1981, a coralei „Euphonia”, alături de care a câștigat numeroase distincții la festivaluri și concursuri de gen. În 1995 a susținut înființarea Filarmonicii „Ion Dumitrescu” Râmnicu Vâlcea, al cărei director este și la momentul actual.

M. NEAGOE

Scriitori, publiciști și folcloriști ai Argeșului

Pro memoria

Viorel CRĂCIUNEANU

(n. 1 martie 1966, Pitești, județul Argeș)

Economist doctor, cercetător, științe economice; publicist; maestru internațional, șah prin e-mail. Șef, Serviciul de control, Casa de Asigurări de Sănătate Argeș; lector universitar, Centrul de Cercetare, Analize și Politici Regionale, Academia de Studii Economice din București, Facultatea de Științe Economice, Juridice și Administrative, Universitatea din Pitești.

Susține referate și comunicări la sesiunile științifice (din 2004); colaborări: articole de specialitate: „Economistul”, „Argeșul” (rubrica „Pe ringul Uniunii Europene”), „Infoeconomic” (din 2005).

Volume reprezentative: „Efectele tranziției asupra sistemului financiar-bancar din România”, Editura Paralela 45, Pitești, 2006; „Consultanța - mijloc de obținere a profitabilității”, idem, 2006; „Soluții utile în domeniul economic și fiscal din România”, idem, 2009; „Protecția socială și asigurări”, idem, 2009; „Teorii și doctrine economice de la Aristotel la Samuelson”, Editura Universitară, București, 2013; „Asigurări și protecție socială. Caiet de aplicații”, idem, 2013.

Gavril PRUNOIU

(n. 2 martie 1942, Boteni, Muscel, județul Argeș)

Folclorist, solist vocal de muzică populară. Profesor de muzică, Școala de Muzică și Casa de Copii Școlari din Câmpulung, Argeș, Liceul de Muzică „Dinu Lipatti” din București; culegător de cântece populare cu înregistrări la radio, apariții TV. Fondator, Grupul vocal folcloric bărbătesc din Boteni, grupul folcloric bărbătesc din Mihăiești, „Doruri muscelene”.

În 1972 îi apare primul disc electronic; în 1973 participă cu orchestra Radio la un turneu în Luxemburg (1973); efectuează turnee în Elveția (1974). Înregistrează la radio numeroase cântece muscelene (din 1989).

Ca interpret al cântecului popular, a înregistrat peste 100 de melodii împreună cu Orchestra Radio; colaborare, Grupul „Doruri muscelene” din Mihăiești, Argeș. Albumul de referință (alcătuit în colaborare cu grupul folcloric bărbătesc din Mihăiești, Argeș), intitulat „Doruri muscelene” (2005), conține piese de referință din repertoriul artistului.

Distincții: Cetățean de Onoare al orașului Câmpulung Muscel, 2005; Diploma de Excelență *Cel mai apreciat om de cultură din Muscel* (2006).

Victor VIȘINESCU

(n. 4 martie 1933, Buzoști, județul Argeș)

Doctor, Filosofie și Filologie; profesor universitar, decan, Universitatea Hyperion din București; redactor de reviste, traducător; membru U.Z.P., U.S.R.; istoric literar, memorialist, prozator.

Autor de cursuri universitare („Limba română pentru studenții străini”, vol. I, Beijing, 1964; „Limba română. Vocabular. Gramatică. Structuri frazeologice”, Dijon, Franța, 1966; „Literatura română, sec. al XIX-lea”, partea I, București, 1969).

Debut publicistic, poezie, articole, teatru: ziarul „Teleormanul liber” (1950).

Colaborări, reportaje, articole, studii, sinteze și cercetări de limbă și literatură română, stilistică, eseistică, traduceri: „Steagul roșu”, „Teleormanul”, „România liberă”, „Munca”, „Informația Bucureștilui”, „Gazeta literară”, „România literară”, „Convorbiri literare”, „Cronica”, „Limbă și literatură română”, „Analele Universității din București”, „Revue roumaine”, „Făclia” etc.

Volume reprezentative: „Sofia Nădejde”, evocări cu o antologie publicistică, Editura Politică, București, 1972; „Mesajul militant al presei române”, București, 1979; „Valori lexicale și stilistice în publicistica literară românească”, Editura Albatros, București, 1981; „Aici e Pământul!”, memorialistică pe mapamond, Editura Sport-Turism, București, 1984; „În Alma Mater și în viață”, proză, Editura Dacia, Cluj, 1990; „O istorie a presei românești”, București, Editura Victor, 2000; „Jurnalism contemporan. Introducere în presa scrisă”, Fundația Universitară Hyperion, 2001; „Stilistica presei. Introducere în receptarea discursului mediatic”, idem, 2003 ș.a.

Ediții, antologii: Sofia Nădejde, „Din chinurile vieții”, introducerea editorului, București, 1968; „Scrieri”, introducerea editorului, Iași, 1978; Raicu Ionescu-Rion, „Arta revoluționară”, introducerea editorului, București, 1972; „Valori lexicale și stilistice în publicistica literară românească”, prefața editorului, București, 1981; Mihai Eminescu, „Opere”, XVII (în colaborare), București, 1999.

Traducător, în colaborare: „Povești nemuritoare”, legende chinezești, 1970.

Doina Marilena EPURE-MORARU

(n. 5 martie 1955, Pitești, județul Argeș)

Memorialistă, publicistă. Specialistă, relații economice internaționale; reprezentantă, companii românești de comerț exterior în Japonia; cercetător, Institutul de Economie Mondială; trainer, Centrul de perfecționare a cadrelor din UCCECOM - cooperăția

mesteșugărească; specialist financiar, bănci și asigurări; manager, secretar general UNIQA Asigurări SA.

Volume reprezentative: memorii, impresii de călătorie, „La revedere, Casablanca”, Editura Cartega, București, 2007, „Toamna la Paris”, Editura Argeș Press, Pitești, 2011, ambele scrise în colaborare cu Monica Făcăianu-Zodie.

Gheorghe UNGUREANU

(n. 5 martie 1942, Satul Urechești, comuna Oești, județul Argeș)

Profesor de limba și literatura română, publicist, editor, poet, epigramist, folclorist; director, inspector școlar; membru fondator, Partidul Comuniștilor (Nepecești); membru, Consiliul Județean Argeș și Național al Revoluției din 1989; membru, Societatea Ziaristilor Români; membru fondator, Asociația Folcloriștilor Argeșeni „C. Rădulescu-Codin”.

Debut: epigrame, revista „Urzica” (1963). Colaborări, studii, cronici, articole, presa argeșeană și națională.

Volume reprezentative: „Cartea Eroilor. In memoriam!”, în colaborare, 1984; „Amintiri”, culegere de folclor poetic, 1994; „Cu săgeți printre poezi”, epigrame, Editura Mășterul Manole, Curtea de Argeș, 1997; „Chemarea Satului”, 1998; „Graiul din comuna Cicănești”, I. Urechești, 1999; „Contrarevoluția antisocialistă, antipopulară și antinațională”, 2000, ediția II, 2012; „Medalia de Jar”, poezie patriotică, 2001; „Limba Dacă. Mileniul chirilic”, 2002; „Dicționar toponimic” (Muntenia), volumul I, 2005, volumul II, 2007, în colaborare cu Academia Română; „Amfiteatrul trei”, roman, Editura Arefeană, București, 2009 și 2011; „Pentru Socialism!”, texte politice, 2010; „De dragoste și dor”, volum de poeme, 2011; „Contrarevoluția”, ediția aII-a, 2012.

Aurel Maria BAROS

(n. 6 martie 1955, Urlueni, județul Argeș)

Director, Editura AMB, București. Membru, Consiliul de conducere Uniunea Scriitorilor din România, Filiala București. Prozator, editor, traducător, publicist.

Debut publicistic: 1972, revista „Muguri” a Liceului „Matei Basarab” din București; colaborări: „România literară”, „Lucaefărul”, „SLAST”, „Steaua”, „Tribuna”, „Convorbiri literare”, „Orizont”, „Ramuri”, „Tomis”, „Argeș”, „Vatra”, „Transilvania”.

Debut editorial: romanul „Pământul ne rabdă pe toți”, Editura Cartea Românească, București, 1986. Alte volume reprezentative: „Calea dragostei și-a morții peste care treci o dată”, idem, 1990, Editura AMB, București, 1991; „Calea dragostei și-a morții peste care treci o dată”, roman, 1990, ediția II, 1991; „La furat de fete mari”, proză scurtă, 1993; „Software d’amour”, poezie, 1996.

Proza și poeziile lui Aurel Maria Baros au fost traduse în franceză, engleză, germană, rusă.

De ce nu râd statuile?

Aceasta-i întrebarea după lectura romanului „Statuile nu râd niciodată”, de Francisc Munteanu, remarcabil scenarist și regizor, despre care nimeni nu-și mai amintește, nu mai scrie, nu mai vorbește. Dacă i s-ar fi ridicat statuie, ar fi demolat-o revoluționarii postdecembriști, odată cu instalarea anarhiei și a tendințelor ocultismului politic de a ignora valorile perene, ștergând mândria și noțiunea de patrie, de cultură și de istorie națională. S-a încercat, fără sorți de izbândă, până și scoaterea din conștiința publică a cultului eminescian. Dăltuite în piatră ori înveșmântate în bronz, statuile nu suferă, nu se bucură, nu participă la toate evenimentele culturale și istorice, nu râd niciodată. Dar le admirăm, fiindcă așa încremenite cum sunt, expuse intemperiilor și vicisitudinilor vremii și ale vremurilor, mențin vie amintirea personalităților culturale, istorice, artistice, politice trecute dincolo de

Styx. Sincer mărturisesc, îmi place să-mi imaginez că, totuși, și ele au suflet, că sunt triste și îngândurate.

Solemnă și împovărată de ani, tronează în Piața Universității din București statuia lui Ion Heliade Rădulescu, operă a sculptorului italian Ettore Ferrari (1881), alături de a lui Gheorghe Lazăr, sculptată de românul Ion Georgescu (1885). În apropiere, Mihai Viteazul (1874, autor Carriere Belleuse) continuă parcă lupta cu oastea otomană, gândind să-și împlinescă „pohta cea pohtit”. Reamintesc și alte statui monumentale: „Ovidiu”, la Constanța (1887), „Miron Costin”, la Iași (1888), „Mihail Eminescu”, la Botoșani (1890), „Mihail Kogălniceanu”, la Galați (1893). Numeroase alte statui s-au ridicat în secolul trecut de către: Ion Vlasiu, Oscar Han, Cornel Medrea, Ion Jalea și Gheorghe Anghel (autorul statuii lui Eminescu din fața Ateneului

Român). Când s-a dezlănțuit furtuna stalinistă peste melegurile mioritice, busturile unor cărturari și istorici români au dispărut, apărând mărețele statui ale lui Lenin și Stalin, idoli cozilor de topor trădătoare. Așa a fost demolat și bustul lui Octavian Goga, din „Rotonda scriitorilor”, lucrare monumentală amplasată, în anul 1943, în Parcul Cișmigiu. Cei 12 scriitori imortalizați au fost propuși chiar de către ministrul educației, Ion Petrovici, întemnițat după instaurarea iadului bolșevic. După 1989, statuile s-au succedat, ca partidele la putere.

Venim și-n Piteștiul nostru drag... În fiecare primăvară suntem atrași de superbele covoare florale, de mirajul lălelelor, de pomii înverziți și înfloriți, de amenajările domeniului public, de multe alte frumuseți edilitare. Statuile conferă și ele orașului un statut de metropolă sau de capitală regională. Doar gura lumii e rea, a cărcotașilor,

care-l văd pe Mircea cel Bătrân cam adus de spate, nu atât de dărz să-și fi putut apăra „sărăcia și nevoile și neamul” în bătălia de la Rovine; apoi, Bălcescu e mult prea vânjos față de firavul lui trup bolnav de tuberculoză, iar statuia lui I.C. Brătianu, inaugurată în anul 2007, în prezența invitaților Ioana Brătianu, Mircea Ionescu-Quintus, Radu Câmpeanu și a autorităților locale, își lasă greutatea pe soclul fostei statui a țărânului din „1907”, mutată mai departe, că prea amintea, taman în perioada de tranziție, despre o tristă pagină de istorie. Dar și în fața parcului central ar fi stat în bătaia tunurilor de epocă din curtea Muzeului Județean, încadrându-l pe I.I.C. Brătianu. Bustul acestuia strălucește, în timp ce plăcile de beton de pe soclul statuii „1907” s-au dislocat, deși bietul țărân, desculț fiind, nu are prea multă greutate. Amărât a fost dintotdeauna, dar multă nevoie a fost de el...

Veșminte din bronz așteaptă și busturile personalităților argeșene, care zac mute și triste, captive pe un coridor al Centrului Cultural. La întrebarea domnului profesor Marin Ioniță: „Care dintre personajele aflate la putere ar merita să fie cioplite în piatră sau turnate în bronz și ridicate pe socluri pentru veșnicie?”, răspunsul potrivit ar fi: Cele care, prin funcțiile lor, vor reabilita astfel statuile, încât să rădă și ele odată cu noi, sub strălucirea soarelui de primăvară.

Gheorghe MOHORE

Agenda culturală

Vernisaj Constantin Samoilă

Măine, la Sala „Ars Nova” a Centrului Cultural din Pitești, va avea loc, cu începere de la ora 15,00, vernisajul expoziției de pictură pe sticlă, metaloplastie, grafică și metamorfoze, sub semnătura artistului plastic Constantin Samoilă. Nu știți ce-s alea „metamorfoze”? Pas de le vedeți!

Comemorare Ion Mihalache

Sâmbătă, de la ora 12, în sala Primăriei Topoloveni, va avea loc vernisajul expoziției itinerante „Ion Mihalache – personalitatea, omul politic, martirul pentru neam”, organizată de primărie și Asociația Creștin-Democrată România de Măine.

Expoziție de fotografie la Mioveni

Casa Sindicatelor din Mioveni a fost, în data de 23 februarie 2016, gazda unei expoziții de fotografie, autorul *desenelor cu lumina* (phos/ lumina – graphein/ a scrie) fiind Sorin Dănuț Radu, referent al CJCPCT Argeș. Expoziția a conținut fotografii extrase din albumul liric *Hesychia*, carte cu poeme scrise de Alexandru Mărchidan și ilustrată de Sorin Dănuț Radu. Oaspeții au ascultat cu această ocazie și un recital poetic în lectura autorului, primind volumul în dar. Fotografii expuse vorbesc despre sensibilitatea artistică și despre mesajul luminos ale unui spirit dinamic, iscoditor, dornic să împartă cu semenii bucuria revelației *alb-negru*.

Expoziția va fi deschisă până la sfârșitul lunii martie și așteaptă publicul (pre)dispus la dialog artistic.

Magda GRIGORE

Traduceri: Anthony Hope, „Prizonierul din Zenda”, roman, traducere în colaborare, Editura AMB, București, 1995; Robert Merle, „Week-end a Zuydcoote”, roman, Folio Publishing House, 1996.

Premii: Premiul „Marin Preda”, Concursul Național de Proză Scurtă (Siliștea-Gumești, Teleorman, 1986); Premiul pentru debut (1986), Uniunea Scriitorilor Români, Fundația „Liviu Rebreanu”, revista „Argeș”; Cetățean de onoare al localității natale, 2009; Fiu al Argeșului, 2011; Premiul Uniunii Scriitorilor din România pentru activitatea culturală, 2012; Premiul acordat de Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova pentru promovarea literaturii române în alte spații culturale, 2013.

Gheorghe CIULBEA

(n. 6 martie 1936, Corbeni, Căpățâneni, județul Argeș)

Specialist în gândire politică și istorie a gândirii economice. Profesor universitar doctor, Academia de Studii Economice din București; director, Centrul de Perfecționare Profesională a Cadrelor din Administrația Locală; redactor, publicist, cercetător științific.

Colaborează cu peste 400 de articole și comunicări științifice în revistele de specialitate.

Volume reprezentative: „Organizarea producției industriale”, 1969; „Doctrină economică contemporană”, în colaborare, EDP, București, 1978; „Profesorul Virgil Madgearu. Evocări. Studii” (cap. „Virgil Madgearu în istoria doctrinei economice”), Editura Academiei Române, 1987; „Economia chineză - un miracol?”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999; „Doctrină agrară”, Editura Academiei Române, București, 2000, 2006; „Tratat de economie agriculturii”, coautor, idem, 2005; „Corbeni. Monografie social-economică”, Editura Arefeană, București, 2007, 2013; „Căpățâneni. Monografie social-economică”, 2010; „Ion Arsenescu din Berindești: un cărturar de neuitat”, în colaborare cu Ion Boștinaru, Editura Arefeană, București, 2011 etc.

Premii: Premiul *Petre S. Aurelian* al Academiei Române (1979) ș.a.

In memoriam

Radu GYR / Radu DEMETRESCU

(n. 2 martie 1905, Câmpulung, județul Argeș - d. 29 aprilie 1975, București)

Conferențiar universitar, poet, dramaturg, eseist, gazetar, autor de manuale școlare, traducător.

Întemnițat (1933), în timpul lui Carol al II-lea (împreună cu Mircea Eliade), „pe motive de cămașă verde”; întemnițat din nou (1958-1959), la Aiud, pentru publicarea poeziei „Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane”, fiind considerat „destabilizator”; condamnat la închisoare pe viață; grațiat (1964).

Colaborări: „Năzuința”, „Suflet românesc”, „Năzuința românească”, „Flamura”, „Gândul nostru”, „Miorița”, „Cele trei Crișuri”, „Clipa”, „Universul literar”, „Ritmii vremii”, „Viața

literară”, „Falanga”, „Pleiada”, „Universul”, „Grai moldovenesc”, „Gând românesc”, „Gândirea”, „Secolul”, „Linia nouă”, „Generația nouă”, „Abecedar”, „Herald”, „Vremea”, „Familia”, „Literă”, „Lucașul literar și critic”, „Revista scriitoarelor și scriitorilor români”, „Convorbiri literare”, „Pământul”, „Presă”, „Revista Fundațiilor Regale” etc.

Volume reprezentative: „Liniști de schituri”, debut editorial, Craiova, 1924; „Plânge Strâmbă-Lemne”, Craiova, 1927; „Cerbul de lumină”, București, 1928; „Stele pentru leagăn”, Râmnicu Vâlcea, 1936; „Cununi uscate”, București, 1938; „Corabia cu tufăni”, București, 1939; „Poeme de război”, București, 1942; „Balade”, București, 1943; postume, „Poezii din închisori”, Canada, 1982; „Poezii”, vol. I-III („Sângele temniței”, „Balade, Stigmat”, „Lirica orală”), Timișoara, 1992-1994; „Anotimpul umbrelor”, București, 1993; „Ultimele poeme”, București, 1994, 1998; „Calendarul meu: prietenii, momente și atitudini literare”, Constanța, 1996; „Baba Cloanța Cotoroanța. Povestiri pentru copiii cuminți”, Constanța, 1997; „Bimbrică automobilist”, Constanța, 1998; „Bimbrică aviator”, Constanța, 1998; „Crucea din stepă. Poeme de război”, Constanța, 1998; „Pragul de piatră”, București, 1998; „Balade”, Constanța, 1999; „Era o cașă albă”, Constanța, 2000; „Liniști de schituri”, București, 2000; „Sângele temniței. Stigmat”, București, 2003.

Premii, distincții: Premiul Societății Scriitorilor Români pentru poezie (1926, 1927, 1928, 1939); Premiul Academiei Române (1938) etc.

Alexandru GREGORIAN

(n. 5 martie 1909, Bârla, județul Argeș - d. 9 iulie 1987, Jaca, Spania)

Redactor, director, diverse publicații; membru, Sindicatul Ziaristilor din București; consilier de presă și cultură, Legația României din Roma. Director, Secția românească, postul de radio „România liberă” din Munchen. Membru fondator, Societatea Academică Română din Roma. Fondator, gazeta de limbă engleză „Italian-American Herald”. Avocat. Publicist, poet, eseist. Cadru didactic universitar, „Saint Francis of Assisi College” din Loretto (Pensylvania). Membru, „The National Society of Literature and Arts”.

Colaborări: „Porunca vremii”, „Fapta”, „Giornale d'Italia”, oficiosul Vaticanului – „Observatore Romano”, gazeta „Țara” (prima publicație a exilului românesc), „Evening Bulletin” (Philadelphia)

Volume reprezentative: „Țara Demiurgului”, debut editorial, versuri, București, 1942; „Poeme pentru cruciați”, București, 1943; „Poeme pentru frații mei”, Munchen, 1953; „Pete de

lumină”, versuri, Salamanca, 1980; „Coasta Soarelui”, „În creștetul luminii”, 1985; „Encano Andaluz”, poeme în limba spaniolă, Salamanca, 1985.

Iustin MOISESCU

(n. 5 martie 1910, Căndești-Albești de Muscel, județul Argeș - d. 31 iulie 1986, București)

Patriarh, B.O.R.; profesor universitar doctor, traducător, scriitor bisericesc, publicist, îndrumător, revista „Mitropolia Moldovei și Sucevei”. Mitropolit al Ardealului, al Moldovei și Sucevei; Patriarh al României; membru, Comitetul Central al Bisericii, Prezidiul Conferinței Bisericii Europene.

Colaborări, studii și articole: „B.O.R.”, „Studii teologice”, Almanahul editat de Parohia Ortodoxă Română din Viena, revista „Mitropolia Moldovei și Sucevei” etc.

Volume reprezentative: „Evgarie din Pont - viața, scrierile și învățăturile” (în limba greacă), Atena, 1937; „Sfânta Scriptură și interpretarea ei în opera Sfântului Ioan Hrisostom”, București, 1939-1941; „Originalitatea parabolilor Mântuitorului”, Râmnicu-Vâlcea, 1944-1945; „Activitatea Sfântului Apostol Pavel la Atena”, Iași, 1946; „Ierarhia bisericească în epoca apostolică. Anexă: Texte biblice și patristice despre pace și muncă”, Craiova, 1955; „Simbolica lui Hristu Andrusos, traducere din grecește”, de Hr. Andrusos, Craiova, 1956; „Temeiurile lucrării Bisericii pentru apărarea păcii” (1953).

George NITU

(n. 6 martie 1931, Oltenița, Ilfov - d. 21 octombrie 2003, Pitești, județul Argeș)

Doctor în filologie, lector universitar, critic și istoric literar, editor, estetician. Lector, Institutul Pedagogic de 3 ani din Pitești. Editor, revista studentescă „Juventus”; fondator, Cenaclul studentesc „Ion Barbu” de la Institutul Pedagogic din Pitești. Președinte, Societatea de Științe Filologice, Filiala Pitești. Membru activ, Congresul Internațional de Estetică, în cadrul căruia i s-au publicat comunicările: „Estetica urâtului”, „Tradiție și inovație în estetică”, „Corelații ale frumosului în artele contemporane”, „Simbolistica urâtului”, „Orfismul: filozofia și arta” ș.a. Realizator, cercetări toponimice în zona Munteniei.

Colaborări: „Forum”, „Revista învățământului superior”, „Argeș” etc.

Volume reprezentative: lucrarea „Pamfletul în literatura română”, teza de doctorat, Editura de Vest, Timișoara, 1994; „Elemente mitologice în creația populară românească”, Editura Albatros, București, 1988.

Margareta ONOFREI

NOTĂ: Menționarea lucrărilor reprezentative în vederea constituirii prezentei rubrici se bazează pe importanța lor, în viziunea autoarei. Dacă există persoane care doresc să completeze fișele de autor publicate, rog respectuos să prezinte respectivele date redacției ziarului „Argeșul”!

Eveniment cultural

Un povestitor cu dor de (spre) Eminescu...

Alex. Ștefănescu, la Centrul Cultural. Unde a vorbit și a deslușit, pentru piteșteni, chestii inedite și nelămurite despre marele nostru stihuitor. Pe care-l cunoaște și-l analizează tot mai insistent și mai pertinent. Mai amănunțit și binevenit. Citind, recitind, mereu tâlmăcind versu-i genial bogat în idei, muzicalitate și frumos nespus...

Conferențiarul cu dor de poet e un om de carte și cu cărți pe raft. Aruncându-și ochii decenii la rând, peste ce au scris atâția și-atâția. Cică-i place asta, are fler la text și, inevitabil, mi ți-l cercetează, îl evaluează și-l etichetează corespunzător. Malițios zdravăn cu sine, cu alții, grăiește cu tâlc și umor deștept. E documentat și rostește gânduri clar argumentate. Sala ascultându-l atent, fățiș curioasă și deplin atrasă. Căci ne-a luminat întru poezie ca o bucurie fără de sfârșit. Lăsată lumii și neamului său, pe vecie, de Mihai Eminescu. „Românul absolut”, cu har înăscut. Vrednice povestitor, când mai dai p-aci? Întrucât Nichita își așteaptă rândul...

Adrian SIMEANU

Un arhitect spiritual

Politicos, ca mai toți oamenii de bun-simț, profesorul Florin Chivoci a trimis „Săgetătorului” un articol spre publicare. Subiectul? Piteștiul de altădată.

L-am citit, ne-a plăcut, cu aroma lui de istorie locală, și l-am publicat.

Probabil că asta l-a încurajat pe omul de condei

- am aflat ulterior că a mai cochetat cu presa locală - și a continuat să publice la noi articole despre arhitectura socială și spirituală a Piteștiului încă de pe vremea când acesta se născuse ca o localitate pitită între dealurile Argeșului. De cele mai multe ori, observațiile, constatările, tezele autorului privind originile urbei noastre, cu atestare documentară de pe vremea lui Mircea cel Bătrân (20 mai 1388), sunt de bun-simț și mai ales ale unui intelectual care nu doar că-și iubește orașul, dar mai și citește ce scriu alții despre el. Care „alții” s-au învrednicit de multă vreme să ne transmită informații despre urbea noastră, informații preluate, iată, de profesorul Florin Chivoci, întoarse pe toate fețele, trecute prin filtrul cultural al personalității sale și oferite publicului cititor în cartea de față. Carte care nu este altceva decât încă o cărămidă spirituală așezată la edificiul unui oraș-municipiu aflat într-o evoluție incontestabilă.

Să-i dorim d-lui Chivoci să continue cu har lucrarea sa de arhitect spiritual al orașului de pe Argeș, „Pitești. Povestiri dintr-o geografie urbană”, apărută la Editura Argeș Press Pitești.

Mihai GOLESCU

„Pariem pe bingo ca să susținem cultura!”

(urmăre din pagina 7)

care era implicată și Loteria Română, și a trebuit să reînchiriem. Atunci am făcut o licitație, mai bine zis o selecție de oferte, dar gen licitație. La vremea respectivă au venit 6 societăți de profil. Era director atunci dl. Apostol și aceea care a oferit mai mult și condiții mai bune, acela i s-a oferit contractul. Era vorba de altă firmă, s-a făcut un contract nou, cei care au fost anterior n-au mai câștigat, prețul oferit era destul de mic. Contractul încheiat atunci, în ianuarie 2006, este valabil și astăzi.

- Contractul este pe perioadă nedeterminată?

- Am făcut în primii ani contract anual. După aceea, dacă am văzut că omul e foarte serios și vrea să investească foarte mult, ceea ce s-a și întâmplat, n-a mai fost contract anual. Omul are și o societate de construcții, care s-a implicat foarte mult în CCS, făcând multe lucrări pe contul lui, pentru zona de întreținere a instituției. După primul contract omul a zis: Pe mine mă interesează spațiul acela pe termen mai lung și atunci fostul director (dir. Chivu - n.r.) a făcut un contract pe 5 ani ca să aibă și omul garanția că nu-l dă afară peste un an, mai ales că investise deja câteva miliarde. Așa funcționează contractul de atunci, cu posibilitatea de reînnoire.

- Despre ce firmă este vorba?

- Omul are mai multe firme, este însă vorba de Sky Super Games SRL. Este un contract destul de bun, de avantajos pentru noi, pentru CCS, pentru faptul că este un foarte bun și serios partener, n-a întârziat niciodată cu plata chiriei și la el am apelat cu tot ce am avut nevoie, instalatori, electricieni etc.

- Toate instituțiile de acest gen din țară sunt teoretic tot case de cultură, dar mai țin ele pasul cu ideea de cultură a zilelor noastre? Este de actualitate ceea ce faceți dvs., cum faceți diferența între nivelul performant/profesionist și activitățile culturale menite doar să justifice existența instituției, a spațiilor ei și a timpului fizic?

- Acum depinde ce înțelegem prin cultură modernă. La ora actuală, CCS desfășoară activitățile cerute de public. Avem cele două activități destul de importante, dans modern (2 clase), profesorii sunt adevărați profesioniști - aceste activități sunt extrem de solicitate de către piteșteni, părinți și copii, plus clasa de canto, pregătită de profesor de canto. Clasa de canto are două secțiuni: muzică ușoară și muzică populară, cu profesori specializați pe aceste domenii. Cenaclul Sind: dl. Ioniță este scriitor, este membru al USR, activitatea sa are destul de multe solicitări. La nivel de școli, de liceu, e chiar căutat, e solicitat și susținut. Păcat că dl. Ioniță are o vârstă și nu poate să se ocupe atât de mult, cât ar fi vrut el să se ocupe. Alte activități sunt cursurile de calificare și perfecționare, avem trei societăți care țin cursuri; avem Corala Kiriac, care e un nume. CCS a salvat corala când primăria o abandonase, prin anii '90. Au venit la noi, au și o fundație care lucrează, merg în străinătate, iar noi îi susținem financiar.

- Biblioteca din incintă are cititori? Împrumutați cărți, mai vine cineva la sala de lectură? Sunt atât de multe biblioteci încrămpești raportat la fondul de carte. Când ați achiziționat ultima oară cărți?

- Am editat și noi recent un volum omagial al Coralei Kiriac. Avem același regim ca orice bibliotecă, avem și sală

de lectură. Se citește mai puțin în ultimul timp, pentru că oamenii au alte activități. Ultimele cărți le-am cumpărat acum vreo 3 ani, am încercat să mai ținem pasul cu noutățile, dar am vrut să vedem și ce se caută, nu cumpărăm orice.

- Aveți ceva digitalizat în bibliotecă?

- La noi e totul pe calculator. Ca titluri, nu cartea în sine, nu! Asta înseamnă, totuși, și muncă, și bani. Aparatura respectivă costă, deocamdată avem greutăți tehnice, recente, create de ISU, vrem să reamenajăm sala mare... Noi intenționăm să facem și acest lucru.

- Activitățile pe care le desfășurați în prezent existau și înainte de venirea dvs. Care este viziunea proprie raportată la viitorul acestei instituții, la organizarea și funcționarea ei? Ați dorit/doriți să renunțați la ceva sau să adăugați ceva?

- Sigur, putem adăuga orice e dorit de public, de părinți cu copii, orice e solicitat de tineri, suntem receptivi la absolut orice, dacă e ceva serios, dar vreau să vă spun ceva, ca un exemplu. A venit la mine un domn italian, de aici, din Pitești, cu 4 tineri de la Zinca Goleșcu. Au zis că vor un spectacol pentru tinerii liceeni, școală generală și liceu. Noi am fost dornici să ajutăm tinerii, să popularizăm, să sprijinim muzica, dansul și a ieși ceva la care nu mă așteptam - spectacolul a fost de cea mai joasă speță, m-a surprins la modul cel mai dezagreabil...

- Când s-a ținut acest spectacol și ce public a avut?

- Numai copii, numai tineri, undeva, în toamnă... Domnul acela nu va mai călca în CCS nici măcar în vizită, nu pot să fiu gazda unui spectacol cu tentă pornografică. Neștiind despre ce e vorba, am zis bine că tinerii vor ceva, că e bine să colaborăm...

- Într-o anchetă de la sfârșitul anului trecut constatam abundența ofertei de muzică și dans, preponderența spectacolului, chiar și instituțiile culturale care au altă menire fundamentală pun în prezent un accent nefericit pe latura distractivă a culturii. O inflație de cursuri de muzică și dans și un grad de imitație în acest sens de la o instituție la alta. La nivel de oraș pare deja prea mult! Sunt rațiuni financiare sau cum vă explicați gustul acesta pentru oferta diluată cultural?

- Să știți că sunt atât de mulți copii și părinți care vor acest lucru, n-avem noi spațiu suficient cât ar trebui!

- Da, numai că acest lucru face și mai vizibilă, în peisajul ofertei, absența unor cercuri de știință, a unor cursuri de matematică distractivă, de exemplu, de umanistică, o preocupare pentru partea cărturărească sau pentru

partea reală a existenței, pentru partea profesională. Copiii atrași de zone mediocre (scena spectaculară, televiziunea), ar putea fi atrași (prin ludic) de zone științifice, de zona de cercetare, de creativitatea științifică și tehnologică, îndrumați desigur de un specialist...

- Dacă ar veni la CCS un asemenea specialist, noi l-am primi cu șapte brațe deschise! Dar noi am văzut ce se solicită acum, mulți părinți vor să umple golul sau timpul liber al copilului, neanalizând de fapt ce ar vrea copilul, cam ce poate copilul sau ce ar trebui, toți caută muzică și dans...

- Expoziții de pictură, lansări de carte se organizează în CCS?

- Ultima expoziție a fost anul trecut, lansări nu, în afara cărților editate de noi. Sunt și spațiile Bibliotecii Județene sau Casa Cărții mai potrivite pentru așa ceva, dar și dacă cineva ne-ar solicita, noi le-am oferi sprijin fără niciun cost.

- Cercuri de pictură, de sculptură?

- Sprijinim și noi cum putem, participăm și noi cu copiii noștri la Câmpulung Muscel, la tabăra de vară, artă plastică, organizată de Sergiu Cicu, directorul CCS, mergem și la Curtea de Argeș când e ceva organizat.

- Ce vă nemulțumește din punct de vedere al managementului personal?

- În primul rând faptul că de la incidentul din București controalele sunt extrem de multe și de dese, uneori chiar nejustificate. S-a trecut dintr-o extremă în alta, de la a nu face și a face controale superficiale, la a face controale excesive. Nu sunt de vină cei care le fac, dar sunt legile care îi obligă. Noi am avut câteva discuții cu membrii guvernului și cu niște parlamentari pentru modificarea legilor care conțin prevederile ISU. Că altfel nu se poate. Mai este ceva, o problemă cu părinții care nu înțeleg că la un spectacol, părintele și copilul trebuie să ocupe 2 scaune. Părinții cu copiii în brațe depășesc numărul admis, iar amenzi sunt extraordinare. Am fost nevoit să anulez din această pricină câteva spectacole, recent chiar cu *Gașca Zurli*, atât de solicitată. Mă mai deranjează ieșitul în spațiul public al unor persoane și afirmația că o să preia CCS, de parcă ar fi o jucărie. În loc să găsim modalități, soluții, să lucrăm împreună pentru orașul acesta... CCS va fi a sindicatelor, cât va fi ea în picioare sau cel puțin cât sunt eu director aici...

- Aveți legături cu celelalte case de cultură din țară? Sunt activități pe care le promovați și în alte locuri/spații neconvenționale?

- Activitatea Coralei Kiriac se desfășoară și în țară, și în afară; cele două clase de dans merg la toate concursurile organizate în țară și la spectacolele de gen. Avem foarte multe trofee aduse, la fel, de tinerii de la canto.

Am avut până la sfârșitul anului 4 deplasări în străinătate. În locuri neconvenționale, sincer, nu. M-am gândit la treaba asta, dar n-am avut niciun fel de solicitare și nici noi nu ne-am dus cu oferta.

- Deși continuă să fie o construcție solidă, lucrările de întreținere și reparațiile sunt inerente. Este o clădire la zi cu cerințele, are gradul necesar de siguranță, mai ales că sala de spectacole este adesea plină?

- Este o clădire solidă și pe cei de la bingo i-am primit cu condiția să nu obțină cu nimic activitatea și siguranța în CCS. Clădirea a avut 4 căi de acces și de evacuare încă din proiectul inițial.

- Sunt toate funcționale în prezent?

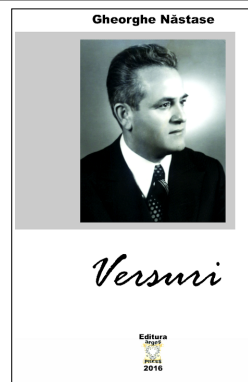
- Da, verificate și răsverificate de ISU, având în vedere și faptul că s-a scris chiar în „Argeșul” că nu există decât o singură cale de ieșire. Fals, sunt 4 căi de evacuare verificate. Cel puțin de la nenorocirea care s-a întâmplat în *Colectiv* am avut 6-7 controale ale ISU. Iar aici, de când am venit, eu am pus accent pe partea tehnică a CCS pentru că rămăsese un pic în urmă cu amenajarea (și pentru faptul că nu erau bani suficienți). Am creat o ordine de priorități, în sensul că CCS trebuia renovată cât de cât, reamenajată, dar mai ales am constatat că tehnic avea ceva probleme. Noi avem o cortină de fier care separă sala de scenă, sălile de spectacole cu peste 500 de locuri sunt prevăzute cu această cortină și trebuie să fie funcțională, să fie autorizată ISCIR. S-a făcut reparația capitală cu o firmă specializată, cu contract în regulă.

Apoi partea de decor-scenă; ștăngile de scenă au intrat în reparație capitală și ne-a costat foarte mult. Apoi instalațiile de foc și fum care după ultimele normative trebuie să funcționeze și electric și manual, toate făcute cu firme de specialitate. Am avut solicitarea de la ISU să ignifugăm scena și toată partea de lemn. E făcută cu firmă de specialitate, verificată, controlată, tot. Mai nou, ISU ne cere sistemul de detectare a incendiilor, iar la ora actuală se lucrează la proiect. Este plătit, urmează execuția. Mai avem o problemă cu stația de sprinklere, deși scena este dotată cu așa ceva, ea nu a funcționat niciodată, dar se va pune în funcțiune și aceasta. Acoperișul s-a făcut anul trecut, integral, reparație capitală.

- Credeți că este posibil o reevaluare a posibilităților culturale ale CCS care ar face instituția mai atractivă? Cu datele acestea, autofinanțare, personal minim, cum vedeți viitorul apropiat și cum credeți că se poate diversifica oferta activităților?

- Noi avem câțiva colaboratori și suntem deschiși la orice idee. Vedeți acum, dacă întrebi un tânăr e bine să fie bingo la CCS, zice: e bine; dacă întrebi un matur, cu experiență, va zice nu e bine așa...până când și tânărul va fi matur și va vedea că trebuie și altceva...

- Da, dar depinde cum îi formăm până la acea maturitate, ca să știe la timp ce să le ceară copiii lor! Beneficiază în vreun fel, gratuit, foștii cotizanți, cărora li se datorează practic această clădire, de spațiul instituției, pentru organizare de evenimente, întâlniri etc sau, dacă doresc spațiu, închiriază? Sunt categorii socio-profesionale pentru care accesul aici este limitat?

Versuri

LA CEAS DE TAINĂ

După ce mi-a scos un dinte pe care-l aveam, ca gazetar, împotriva mai tuturor ăstora, distinsul medic stomatolog Margareta Coman m-a luat deoparte să-mi pună în palmă și-n taină versurile „dragului de el”, Gh. Năstase. Știe că l-am cunoscut, știe că l-am prețuit și că și el m-a prețuit într-o vreme când nu te jucai cu sentimentele. Care sentimente, ca și poezia, trebuiau încredințate doar cu mare grijă cuiva. Că nu se știe ce reacție ar fi putut provoca. Le-am citit, le-am răscolit, m-au tulburat și mi-au adus aminte totodată de niște ani când scriam la ziar despre societăți culturale la inaugurarea cărora participa primul secretar Gh. Năstase și care vorbea atât de inspirat și de îndrăzneț despre rostul culturii într-o lume laminată de ideologia comunistă. Am fost surprins, teribil de surprins, să descopăr atâta sensibilitate, atâta frumusețe și noblețe, atâta lumină și vitalitate în versurile sale. Versuri pe care mă învrednicesc să le aduc în spațiul public, fie doar și al celor care l-au prețuit și iubit pe Gh. Năstase, un umanist taxat drept comunist, fiindcă apucase să se nască în prima parte a secolului trecut. Și, mai ales fiindcă, asemenea multora dintre noi născuți tot în veacul trecut, chiar credea în idealurile unei lumi în care un om este egal cu un om. Fie și-n teorie! Că-n practică s-a văzut cum a fost... Oricum va fi fost, așa cum o să vă convingeți parcurgându-i stihurile din această plachetă, lucrurile stau cu totul altfel în poezie. Poezie atât de blajină, ca și suflul celui care a stihuit la ceas de taină. Omagiu și celei care i-a vegheat taina!

Mihai GOLESCU

- La solicitări, da. Asociația Pensionarilor a fost pentru mulți ani aici, până când le-a acordat primăria un spațiu undeva, nu știu unde. Cel puțin de când sunt eu aici, n-au fost solicitări. Am avut o sală specială destinată lor, pentru joc de table, șah, pentru conversație; și-acum o ținem liberă, i-am dat noi dublă destinație ca să nu o ținem degeaba. Accesul este în limita posibilităților, a capacității sălii. Noi avem o problemă cu costul biletelor și trebuie să știe toată lumea că prețul lor nu-l fixăm noi. Impresarii stau de vorbă cu noi, nu negociem deloc. Noi încercăm să coborâm costul biletelor pentru că, dacă vin cu preț mare și spectacolul nu se ține, CCS are de suferit.

- D-le director, nu prea ieșiți în spațiul public, nu apăreți în media sau poate foarte rar. Poate (v)ar ajuta să faceți cunoscută activitatea CCS și disponibilitatea pentru dialog. De teamă sau din neîncredere?

- Nu am avut încredere. Sunt un om corect și am avut destul de multe episoade cu ziaristii care m-au nemulțumit.